

om end den lærdeste Magister tillod sig at føre Beviset for Tvivlen, saa faar han til Tak, saa snart han vender Ryg: »Han er jo gal«. — Den uvidende ved mere end de mest vidende; det er nu engang hans Ejendommelighed.

Skønt mange gamle Vaner i vor bevægede Tid har faaet Dødsstødet, saa er det dog en sørgelig Sandhed, at paa det Omraade, her behandles, sidder endnu i Almindelighed Vaner og Traditioner for Styret, og det uagtet man skulde synes, at intet maatte ligge Folk nærmere end at komme lidt paa det rene med Betingelserne for Sundhedens Bevarelse. — Her skal begyndes med at omtale:

Hensyn til det lille Barn. At Tuberkulose eller Brystsyge allerede findes i udtalt Form ved Fødslen, hører til rene Undtagelser; men derimod kunde man fristes til at sige, at det nu næsten er Reglen, at der alt fra Fødselen af i større eller mindre Grad findes arvet Modtagelighed derfor eller Anlæg dertil. Og mange Gange er det vel saaledes, at i Stedet for under Væxten at modarbejde *Modtageligheden*, saa forøges den snarere. Og er den ikke alt til Stede, saa er Uvidenheden om Lovene for Legemets Behandling saa stor, at den, ofte skjult under de bedste Hensigter, fremkaldes. Men lige saa sikkert som Modtageligheden kan fremkaldes, lige saa sikkert kan baade denne og nedarvet Anlæg modarbejdes, saavel hos det enkelte Individ som da særlig gennem Slægtled, ved hensigtsmæssig med Naturen stemmende Behandling.

Her skal foreløbig ikke tales om den uheldige Indflydelse, daarlig Luft kan have paa Barnet; i et senere Stykke skal Legemets Fordringer til Luften blive behandlet. Her skal kun peges paa nogle ydre Forhold, der tidt giver Anledning til, at Barnets Bryst bliver udsat for Mishandling og kommer til at lide i Udvikling.

Det spæde Barns Legeme er svagt og bøjeligt, Bensystemet er endnu blødt og hovedsageligt bruskagtigt. Sarte er Lungerne, svag Aandedrætsbevægelsen, men altid stærk nok efter Livsfornødenhederne, naar der bare ikke bliver lagt Hindringer i Vejen; men her sker ikke sjældent Overgreb. Det saa bekendte og af mange Mødre yndede *Svøb* bliver ofte brugt som en Art Korset, der formenes at skulle rette Barnets Krop og beskytte det for at blive pukkelrygget, hvad jeg forleden hørte en Kone sige; og for at forvise sig om, at hendes Opfattelse ikke var et Mundsvejr, behøvede man blot at fornemme til Barnets Svøb. — Hvis nu Svøbet (der menes ikke Navlebindet) i det hele taget er nødvendigt, hvad der er stærke Tvivl underkastet (i Amerika bruges intet Svøb), saa er det i hvert Fald en grundig Overtro, at det skal rette enten Ryg eller Ben og beskytte dem mod Krumning. I *Frihed*, men ogsaa kun i *Frihed*, skal og kan Legemet udfolde sig i sin ejendommelige Skønhed. Bruges Svøbet som antydnet, da bliver Resultatet, at baade *Brystkaske*, *Lunger* og som Følge deraf hele Barnets Velvære udsættes for Overlast. Hvor stort Tryk taaler vi voksne, før vi begynder at gispe. — hvad mener man saa om et Barn med langt, langt svagere Modstandsevne.

Endnu bør nævnes den under almindelige Omstændigheder meningsløse Vane at højne op med Pu-

der under Barnets Hoved i Lighed med, hvad gamle er vant til, Naar Mutter er kommen i den Vane fra Barn af »at sidde op i Sengen« i Stedet for at ligge, saa føler hun sig saa usigelig vel ved at følge Vanen, at hun tror, det er stort Gode, som den *lille* ogsaa skal nyde. Men Barnet har endnu ingen Vaner og forstaar sig slet ikke paa denne Nydelse. Og i en saadan sammenbøiet eller rundrygget Stilling kan ikke aandes hverken dybt eller trygt. Lungerne kommer ikke til deres Ret. — Lad Barnet ligge *lige ud*, saa *hviler det* og kan *aande frit*. Lad det kun ligge blødt og varmt, men ikke saa blødt, at Legemet synker ned og bliver bøjet, og ikke saa varmt, at baade Barn og Vugge damper, naar det tages op.

Den gamle, men for Barnets Nervesystem meget farlige og for de omværende generende Vane *at vugge*, er der vel nu ikke mange, der kæmper for at beholde, og begrundet derpaa samt ogsaa paa, at baade det *farlige* og det *meningsløse* i denne Vane er saa aabenbart, behøves her vist næppe nogen yderligere Forklaring.

Mere om Barnet i næste Stykke.

Til „Kvindelig Fremskridtsforening.“

»Et Medlem af Kvindelig Fremskridtsforening« anbefaler i Nr. 4 af »Hvad vi vil«, i Artiklen »Unge Kvinder«, Kvinderne, særlig de unge, at slutte sig til den Forening, hun tilhører, fordi Kv. Fr. søger at hjælpe Kvinderne frem til politisk Forstaaelse, og fordi den med Mod og Kraft har taget fat paa saadanne sociale Opgaver som Tyendesagen, Syskolen, social-politisk Skole osv.

Jeg deler selvfølgelig det ærede Medlems Ønske om, at Foreningen maa vinde stærk og varm Tilslutning. — Den fortjener det sikkert, om ikke af anden Grund, saa fordi den viser en saa god Vilje til paa sine unge Skuldre at løfte sunde og praktiske Opgaver og bære dem frem til Dagslyset.

Men naar en Forening søger at hjælpe unge Kvinder frem til en virkelig social og politisk Forstaaelse, tror jeg, man bør være i høj Grad varlig med ikke strax at kaste dem i Armene paa et bestemt politisk Parti.

Vil man lære de unge at tænke selvstændigt, skal man mindst af alt begynde saaledes som »Et Medlem af Kv. Fr.« med at fortælle, at der kun er et Parti, der har Fremtiden for sig, — kun et Parti, der sidder inde med den saliggørende Evne til at gøre alle Mennesker lykkelige, og at det kun er dumme (uformuende) Mænd og Kvinder, der ikke slutte sig til dette Parti, Socialdemokratiet.

Giv de unge Kundskab, saa megen og saa alsidig som muligt, saa lære de nok selv, naar deres Tid